

Contemplarea lui Dumnezeu

În capitolele precedente am analizat câteva dintre minunatele și fermecătoarele perfecțiuni ale caracterului Divin. Din această contemplare slabă și imperfectă a atributelor Lui, ar trebui să fie evident pentru noi toți că Dumnezeu este, *mai întâi*, o Ființă *imposibil de înțeles* în totalitate, și, pierduți în uimire în fața infinitei Lui măreții, suntem constrânși să acceptăm cuvintele lui Țofar, "Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic? Cât cerurile-i de înaltă: ce poți face? Mai adâncă decât Locuința morților: ce poți ști? Întinderea ei este mai lungă decât pământul, și mai lată decât marea." (Iov 11:7-9). Când ne întoarcem gândurile spre eternitatea lui Dumnezeu, către imaterialitatea Lui, către omniprezența Lui, către atotputernicia Lui, gândurile noastre sunt copleșite.

Dar incomprehensibilitatea naturii Divine nu este un motiv pentru care noi ar trebui să încetăm cercetarea și lupta în rugăciune reverențioasă pentru a pricepe ceea ce El a descoperit cu atâta bunăvoință despre Sine Însuși în Cuvântul Său. Pentru că noi nu suntem în stare să căpătăm cunoștință deplină, ar fi o absurditate să spunem că din această cauză nu vom depune nici un efort în a atinge măcar o parte din aceasta. Bine a fost spus, "Nimic nu va lărgi intelectul, nimic nu va mări întregul suflet al omului, atât de mult ca o devotată, asiduă, continuă cercetare a mărețului subiect al Dumnezeirii. Cel mai bun studiu pentru extinderea creșterea sufletului este știința lui Hristos și El crucificat și cunoștința lui Dumnezeu Tatăl în slăvita Trinitate" (Ch. H. Spurgeon). Haideți să mai cităm puțin din acest prinț al predicatorilor.

"Cel mai potrivit studiu al creștinului este Dumnezeirea. Cea mai înaltă știință, cea mai înaltă speculație, cea mai măreață filozofie, care poate reține atenția unui copil al lui Dumnezeu, este numele, natura, persoana, faptele și existența Dumnezeului măreț pe care îl numește Tată. Există ceva ce îmbunătățește cu mult gândul în contemplarea Divinității. Este un subiect atât de vast, încât toate gândurile sunt pierdute în imensitatea lui; atât de adânc, încât mândria noastră este înecată în infinitatea lui. Alte subiecte le putem înțelege și mintea noastră le poate cuprinde; în ele simțim un fel de mulțumire de sine, și mergem pe drumul nostru cu gândul, "Iată sunt înțelept". Dar când ajungem la această știință principală, înțelegând că firul nostru cu plumb nu-i poate atinge adâncimea, aflând că ochiul nostru de vultur nu-i poate vedea înălțimea, ne întoarcem cu gândul "Sunt rămas în urmă și nu știu nimic" (Predică din Maleahi 3:6).

Da, incomprehensibilitatea naturii Divine ar trebui să ne învețe smerenia, precauția și reverența. După toate căutările și meditațiile noastre trebuie să spunem cu Iov, "Și acestea sunt doar marginile căilor Sale, și numai adierea lor ușoară ajunge până la noi!" (Iov 26:14). Când Moise l-a cerut cu stăruință lui Iehova să-i arate slava Sa, El i-a răspuns "voi chema Numele Domnului înaintea ta" (Exod 33:19), și, așa cum a spus cineva, "numele reprezintă colecția atributelor Lui". Bine a spus puritanul John Howe:

"Părerea pe care noi ne-o putem forma despre gloria Lui, este doar ca un scurt rezumat a unei cărți foarte groase, sau ca un mic peisaj dintr-o țară foarte mare. El ne-a transmis o declarație adevărată despre El Însuși, dar nu una completă; astfel încât să ne asigurăm înțelegerea—fiind deci îndrumați—ca să nu ne abatem de la adevăr, dar nu ca să ne scoată din ignoranță. Ne putem îndrepta gândurile spre contemplarea perfecțiunilor pe care binecuvântatul Dumnezeu ni le-a descoperit nouă, faptele Lui, și putem în gândurile noastre să le atribuim toate Lui, deși avem o înțelegere slabă și limitată a fiecăruia dintre

ele. Totuși atât cât înțelegerea noastră poate pricepe descoperirea pe care El ne-o permite despre felurile Sale perfecțiuni, noi avem o viziune actuală a gloriei Sale."

Cu toate că diferența dintre cunoștința pe care o au sfinții despre Dumnezeu în această viață și cunoștința pe care aceștia o vor avea în Cer, este foarte mare, totuși cea dintâi nu trebuie subestimată pentru că e imperfectă, iar cea de-a doua nu trebuie exagerată dincolo de realitate. E adevărat, Scriptura spune că vom vedea "față în față" și vom "cunoaște" așa cum suntem cunoscuți (1Corinteni 13:12), dar să deducem de aici că Îl vom cunoaște pe Dumnezeu pe deplin, așa cum ne cunoaște și El pe noi înseamnă să fim înșelați de aparentul mesaj al cuvintelor și să nesocotim limitele lor inevitabile când este vorba de un asemenea subiect. Există o diferență enormă între glorificarea sfinților și deificarea lor. În starea lor glorificată, creștinii încă, vor fi creaturi limitate, și de aceea nu vor putea niciodată să înțeleagă deplin pe Dumnezeul infinit.

"Sfinții din cer îl vor putea vedea pe Dumnezeu cu ochii minții, căci El va fi întotdeauna invizibil ochilor fizici; și vor putea să-L vadă mai clar decât Îl pot percepe prin rațiune sau credință, și mai cuprinzător decât prin revelația oferită până acum de lucrările și faptele Sale, totuși mințile lor nu vor fi atât de cuprinzătoare încât să fie capabile să contemple în ansamblu sau în detaliu întreaga perfecțiune a naturii Sale. Pentru a înțelege perfecțiunea infinită trebuie ca ei să devină infiniți. Chiar și în Cer, cunoștința lor va fi parțială dar, în același timp, fericirea lor va fi completă deoarece cunoștința lor va fi perfectă, în sensul că va fi adecvată capacității subiectului deși nu va epuiza plinătatea obiectului. Credem că acest lucru va fi făcut progresiv și că o dată cu lărgirea orizontului lor, binecuvântarea lor va crește, dar nu va fi atinsă niciodată o limită dincolo de care nu mai e nimic de descoperit, și atunci, epoci după epoci trecând, El va rămâne în continuare Dumnezeul de nepătruns". (John Dick, 1840).

În al doilea rând, prin studierea perfecțiunilor lui Dumnezeu, se arată că El este o Ființă *atotsuficientă*. El este atotsuficient în El Însuși și pentru El Însuși. Ca Întâiul dintre ființe, El nu a putut primi nimic de la altcineva și nici nu a fost limitat de puterea altcuiva. Fiind infinit El are toate perfecțiunile posibile. Când Trinitatea Dumnezeiască a existat de una singură, El a fost totul pentru El Însuși. Înțelegerea Lui, dragostea Lui, energiile Lui, au găsit un obiect adecvat în El Însuși. Dacă El ar fi avut nevoie de orice lucru extern, atunci El nu ar fi fost *independent*, deci nu ar fi fost Dumnezeu. El a creat toate lucrurile, și acestea "pentru El" Însuși (Coloseni 1:16), totuși nu a făcut acest lucru pentru a umple un gol ci pentru a transmite viață și fericire îngerilor și oamenilor, și ca să le permită accesul la vederea gloriei Sale. E adevărat că El cere supunere și slujire de la făpturile Sale inteligente, totuși *El* nu primește nici un beneficiu din serviciile lor, toate avantajele se întorc asupra lor: Iov 22:2,3. El se servește de mijloace și instrumente pentru a-Și atinge scopurile, totuși nu dintr-o lipsă de putere, ci de cele mai multe ori pentru a-Și manifesta în mod surprinzător puterea prin lipsa de putere a instrumentelor.

Atotsuficiența lui Dumnezeu Îl face să fie Obiectul Suprem pe care trebuie să-L căutăm mereu. Adevărata fericire constă numai în a te bucura de Dumnezeu. Favoarea Lui este viața, și bunătatea Lui prețuiește mai mult decât viața. "Domnul este partea mea de moștenire, zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El" (Plângerile 3:24). Dragostea Lui, harul Lui, gloria Lui sunt principalele scopuri ale dorințelor sfinților și izvorul celei mai mari satisfacții a lor. "Mulți zic: Cine ne va arăta fericirea? Eu însă zic: Fă să răsară peste noi lumina Feței Tale, Doamne! Tu-mi dai mai multă bucurie în inima mea, decât au ei când li se înmulțește rodul grâului și al vinului" (Psalmul 4:6,7). Da, când gândește cu mintea

întreagă, creștinul poate să spună: "Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!" (Habacuc 3:17,18).

În al treilea rând, făcând o recapitulare a atributelor lui Dumnezeu se deduce că El este *Suveranul Suprem* al universului. Bine s-a spus:

"Nici o domnie nu e atât de absolută ca cea care a fost fondată pe creație. El, care ar fi putut să nu creeze nici un lucru, are dreptul să creeze toate lucrurile potrivite bunului Său plac. În exercitarea puterii Lui incontrolabile, El a făcut unele părți ale creației din materie fără viață, grosieră sau cu textură mai fină și a diversificat-o prin diferite calități, dar toate inerte și inconștiente. El a organizat alte părți, și le-a făcut să se poată dezvolta și extinde, dar tot fără viață în adevăratul sens al cuvântului. Altor, El nu le-a dat numai organizare, dar și existență conștientă, organe de simț și puterea de mișcare. La acestea El a adăugat în om darul rațiunii și un suflet nemuritor, prin care el aparține unui ordin mai înalt de ființe care sunt situate în sfere superioare. Deasupra lumii create, El poartă sceptrul atotputerniciei. "Am binecuvântat pe Cel Prea Înalt, am lăudat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic, Acela a cărui stăpânire este veșnică, și a cărui împărăție dăinuiește din neam în neam. Toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului, și nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-I zică: Ce faci?"—Daniel 4:34,35. (John Dick)

O creatură, considerată ca atare, nu are drepturi. Ea nu poate pretinde nimic de la Creatorul ei; și în orice manieră este tratată, nu se poate plânge. Totuși, când ne gândim la stăpânirea absolută a lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, nu trebuie să pierdem niciodată din vedere perfecțiunile Sale morale. Dumnezeu este drept și bun, și întotdeauna face ceea ce este drept. Cu toate acestea El își exercită suveranitatea după propria Lui supremă și dreaptă plăcere. El acordă fiecărei făpturi locul ei așa cum I se pare Lui bine. El rânduieste diversele circumstanțe ale fiecăreia în concordanță cu propriile Lui sfaturi. El modelează fiecare vas conform propriei Lui voințe neinfluențabile. El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea. Oriunde am fi, ochiul Lui veghează asupra noastră. Oricine am fi, viața noastră și orice avem se află la dispoziția Lui. Pentru creștini El e un Tată blând, pentru păcătoșii rebeli El va fi un foc arzător. "A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie slava în vecii vecilor! Amin" (1 Timotei 1:17).

Traducerea: numaiharul.org